

jeg synes er meget venligt; altså, man viser en vilje, og jeg håber også, at det så afdækker, at der er nogle misforståelser med hensyn til opfattelsen af, hvordan det er gået med finansieringen af den offentlige service, hvis vi skal finde nogle fælles standpunkter.

Jeg kvitterer også for det, man kan høre og læse og på anden vis forstå ud af det, hr. Ole Sohn sagde – af tankeoverføringer fra hr. Ole Sohn. Hr. Ole Sohn mener stadig, at der er områder, hvor SF kan være med, selv om de har haft den glæde i et frit udfoldet demokrati alligevel at stemme imod den samlede finanslov. Det må man jo så se, om der er plads til. Og det er sådan, at jeg vil sige, at der også er kaffe på kanden til Enhedslisten, det skal der ikke herske tvivl om. Det er så Enhedslisten selv, der vurderer nytteværdien af kaffedrikningen og varigheden af den. Det må komme an på en prøve.

Det er så den indfaldsvinkel, regeringen har til årets finanslovforhandlinger. Jeg glæder mig faktisk til dem, og alle er sådan set velkomne, i hvert fald i begyndelsen, det skal der ikke være nogen tvivl om. Man vil møde en åben dør.

Kl. 18.05

Jeg kunne sikkert sige meget mere, også til både hr. Christian Wedell-Neergaard og hr. Peter Christensen, men det er jo ikke overraskende, at man fornemmer en vis positiv indstilling til finanslovsforslaget fra de herrer, som i øvrigt meget uddybende gennemgik alt det gode, så jeg vil ikke, for ikke at trætte nogen, nødvendigvis stå og gentage, hvad det egentlig er, der står i finansloven. Men den er jo en massiv udbygning af og en massiv fastholdelse af den tanke om til stadighed at gøre det bedre for danskerne, store som små.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til finansministeren. Der er indtil videre 11, der har bedt om en kort bemærkning. Det er fru Line Barfod, hr. Frank Aaen, hr. Magnus Heurnicke, hr. Rasmus Prehn, hr. Jan Petersen, fru Lise von Seelen, hr. Jens Peter Vernersen, hr. Jørgen Arbo-Bæhr, hr. Ole Sohn, hr. Morten Helveg Petersen og hr. Morten Østergaard. Den første er fru Line Barfod, værsgo.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er jo altid meget udfordrende at lytte til finansministeren. Når nu finansministeren har regnet sig frem til alle de her mange milliarder,

kan jeg ikke helt forstå, at han så ikke er gået helt tilbage til Saxos tid, for så ville det blive et enormt astronomisk beløb, der nu var til rådighed i dag til vuggestuer, børnehaver, ældrepleje osv. i forhold til for 5 år siden, 10 år siden og 20 år siden, eller hvor længe man nu kan gå tilbage.

Det, der er interessant, er jo det, som så også var i finansministerens indlæg, nemlig tilståelsen af, at finansministeren er fuldt ud bekendt med, at der er folk ude i kommunerne, der kommer til at opleve forringelser; at der er ældre, der ikke længere får hjemmehjælp, at der er ældre, der ikke længere får varm mad hver dag, men kommer til at skulle have frossen mad syv gange om ugen, og at der er vuggestuebørn, der skal til at have bleer med i vuggestuen fremover, fordi kommunerne skal spare. Jeg synes, det var rart, at vi fik den indrømmelse fra finansministeren.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Nu vil jeg lige sige med hensyn til at gå tilbage til Saxo, at det, der adskiller Saxo som historisk skriver fra mange af de andre, der kommenterer fortiden, er, at Saxo med sikkerhed ville sige, at det, man har i dag, er langt, langt bedre, end det var på Saxos tid. Men vi har nogle, der siger, at det var meget bedre tidligere, end det er nu. Dem har jeg hørt, også her i dag. Jeg er helt sikker på, at Saxo simpelt hen ville beskrive, hvor godt det er blevet. Og det er det, der er forskellen på Saxos måde at skrive historie på og det, vi hører her i dag.

Der er ikke nogen tilståelsessag. Jeg sagde: Udfordringen for de nye kommuner er at finde det fælles niveau. Så hvis nogle føler, at de afleverer en krone, så er det, fordi der er nogle andre borgere i samme kommune, der får bedre vilkår, og det sker så i virkeligheden på eksakt samme serviceområder. Men det er op til den enkelte kommune, hvordan den rent faktisk prioriterer sine udgifter, altså hvad det er, den bruger penge til, hvad det er, den forholder sig til, hvordan den sikrer dækningen i den aftale for de udgifter, der er. Er det lige det år, man skal bygge kulturhus; er det lige det år, man skal bygge rådhus; er det lige det år, man skal bygge svømmehal, eller hvad er det, man prioriterer? Den udfordring er der, nemlig med hensyn til hvad det egentlig er, man måske skubber lidt ud i forhold til, hvad der her aktuelt er tale om.